

Henoch wandelde met God

Midden in het geslachtsregister van de aartsvaders van Adam tot Noach vinden we de zeer korte, maar toch zo inhoudrijke levensbeschrijving van Henoch (Gen. 5:21-24). In vier korte verzen wordt ons meegedeeld dat hij geboren werd, dat hij als een mens onder de mensen en als een vader onder zijn kinderen leefde, dat zijn leven God behaagde en daarom niet in de dood eindigde, maar in een eeuwig, hemels leven overging.

Henoch wandelde met God. Wat een mooi getuigenis! Wij lezen niet van grote daden die Henoch gedaan heeft, maar van een voortdurende gemeenschap met zijn God. O, dat ook onze aardse loopbaan dit opschrift mocht dragen!

Kan de natuurlijke mens met God wandelen? Nee, hij leeft in vijandschap jegens God. We lezen: 'Zullen twee te zamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?' (Amos 3:3). Hoe zal een mens met God wandelen, als hij niet tot Hem gekomen en door het geloof één met Hem geworden is? De zonde scheidt de mensen van God en maakt een wandelen met Hem onmogelijk. De zonde moet dus weggedaan zijn.

Door oprecht berouw, door waarachtige belijdenis van zonden krijgen wij, door het geloof in het volbrachte werk van de Heer Jezus, verzoening, vergeving, verlossing, reiniging van alle zonden, het eeuwige leven, het leven uit God. Dan is er geen scheidsmuur meer. De zondaar die van nature vijandig stond tegenover God, is nu met Hem verzoend door het bloed van Christus. Hij ontvangt de Heilige Geest en is een lid van het lichaam, waarvan Christus Zelf het Hoofd is. Hier wordt het wonderbare woord vervuld: 'Wie de Heer aanhangt, is één geest [met Hem]' (1 Kor. 6:17). En pas dan kan, zoals Amos 3:3 zegt, de mens met God wandelen. De Zoon alleen kan ons tot de Vader leiden. Slechts wie in Hem is, kan gemeenschap hebben met de heilige, levende God.

Waarop moet nu de gelovige achtgeven om met God te wandelen? Ten eerste **moet hij letten op Gods weg**. Niet wij zullen de wegen kiezen en dan vragen: 'Heer, ga met mij', maar wij moeten nauwkeurig Zijn wil leren kennen en zullen dan met David zeggen: 'Mijn ziel is aan u verkleefd; Uw rechterhand ondersteunt mij' (Ps. 63:9). We moeten luisteren naar wat de Heer Jezus tot Petrus zegt: 'Volg gij Mij' (Joh. 21:22).

In Gods Woord wordt ons Gods weg, die wij te gaan hebben, nauwkeurig aangeduid. En het is, zoals de dichter gezegd heeft:

Scherp en duid'lijk afgetekend
is het pad voor mij berekend,
U, Heer Jezus, ging mij voor.

G.L. 119:2

Op deze weg – Zijn weg – moeten wij blijven om met God te kunnen wandelen. Er is bij ons vaak een grote neiging om deze weg breder te maken. Praktische gehoorzaamheid aan het Woord van God en aan de vermaningen van de Geest is de zekere weg tot de vrede. Laten we ook denken aan dat wat

in Efeze 5:15-16 geschreven staat. Het smalle pad zal de pelgrim lief zijn, omdat hij alleen op die weg met God kan wandelen.

Ten tweede **hebben wij acht te geven op Gods tijd**. Als wij met een vriend willen wandelen, moeten wij gelijke tred met hem houden. Niet traag achterblijven, ook niet vlug vooruit lopen. We moeten, als we met God willen wandelen, gaan waar en wanneer de Heer wil, en stilstaan en wachten als Zijn wenk niet duidelijk voor ons is. We moeten niet in het onzekere doorlopen, maar blijven waar we zijn, totdat ons het volle licht geschonken wordt. Alleen zó kunnen wij echt wandelen met God. Niet Hij met ons, maar wij met Hem!

In de derde plaats **moeten wij volharden in de verdrukkingen**. Ons hart gaat niet graag door lijdenswegen en toch is het daar het gelukkigst, omdat wij dan het meest behoefte voelen om dicht bij de Heer te blijven en hand in hand met Hem te wandelen. En kind houdt in het donker de hand van zijn vader goed vast. Zo zullen wij het ook doen, als we door nacht en lijden gaan. Als we de hand van onze Vader aangrijpen en dicht bij Hem blijven, zal alle vrees verdwijnen en wandelen wij gelukkig met God.

Ten vierde is het van groot belang dat we **onzelf bewaren voor alles wat van God afvoert**. Dit spreekt eigenlijk voor zich. En toch is het steeds weer nodig om elkaar aan deze vanzelfsprekende dingen te herinneren. Het samen wandelen van twee personen sluit alle scheiding buiten. Als wij echter hart en geweten bezoedelen door de een of andere zonde, dan moet de vriend van ons wijken en is de praktische gemeenschap verbroken. Het behoeft nog niet eens zonde te zijn die de gemeenschap met onze God verstoort. Er zijn zo veel dingen in deze wereld die ons hart van de Heer kunnen aftrekken. Als wij doen wat in Efeze 5:10 geschreven staat, dan kunnen wij met God wandelen.

Ten vijfde **moeten wij de omgang van het hart met de Heer smaken**. Zo'n omgang ligt opgesloten in het begrip 'met elkaar wandelen'. Er zijn tijden dat men stil naast een vriend wandelt, maar het zwijgen wordt dan steeds weer onderbroken door een veelbetekende gedachtewisseling. Door Zijn Woord spreekt God tot ons en wij spreken tot Hem door dankzegging, lof en aanbidding, door gebeden, smekingen en voorbiddingen. Wij zien op tot Hem Die hier in ware afhankelijkheid heeft gewandeld. De Heer Jezus heeft gedurende Zijn leven op aarde gemeenschap met God gehad zoals geen ander, en onze gemeenschap moet zijn met de Vader en de Zoon, wil onze wandel God behagen.

In de zesde plaats **moeten we in het geloof wandelen tot aan het einde**. Juist hierop maakt de Brief aan de Hebreëën ons op zo'n mooie wijze opmerkzaam. Hoe belangrijk is ook het woord in 2 Korinthe 5: 'Want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen' (vs. 7). In onze wandel wordt het geloof telkens beproefd en gelouterd en het wordt steeds meer bevestigd, totdat het eens gekroond wordt!

Twee keer wordt ons in Genesis 5 gezegd: 'En Henoeh wandelde met God'. Welke gezegende gevolgen heeft zo'n wandel! Hoe moest deze ook ons aansporen tot een wandel met God! Hoe komt het dat er bij zovelen in leven, gedrag en woorden zoveel is wat niet het Goddelijk karakter, de Goddelijke stempel draagt? Dit komt doordat het ontbreekt aan een stille, verborgen omgang met God.

Laten we ten slotte met aandacht Hebrëën 11:5 lezen: 'Door het geloof werd Hënoch weggenomen, opdat hij de dood niet zou zien en hij werd niet gevonden, omdat God hem had weggenomen; want vóór zijn wegneming heeft hij het getuigenis gehad, dat hij God behaagde'. Vóór zijn wegneming heeft Hënoch het getuigenis gehad dat hij God behaagde. Zie, zo'n getuigenis geeft vrede en vreugde. 'Hënoch dan wandelde met God; en hij was niet meer; want God nam hem weg' (Gen. 5:24), zo spreekt Mozes over Hënoch.

Laat ook ons in oprechte trouw met onze God wandelen tot aan het einde! Spoedig zal de Heer komen. Dan voert Hij ons in het Vaderhuis, waar wij voor eeuwig bij Hem zullen zijn!

Schrijver onbekend.